Едно интервю на д-р Илия Врабчев пред Паулина Боянова от www.blitz.bg

**Сексологът д-р Илия Врабчев: Болен и стар може, кахърен – не!**

*• Ахилесовата пета на мъжа е оная му работа*
*• Старите българи са наричали клитора на жената гъделичник, разбирали са и от тела, и от думи*

*Д-р Илия Врабчев е един от водещите психотерапевти и сексолози в страната. Кариерата му преминава като военен лекар. От 1980 до 1990 г. е бил началник на психиатричното отделение и на кабинета по сексология във Военномедицинска академия в София. Сега продължава практиката си като психолог-сексолог. Гордее се, че е син на един от най-търсените навремето доктори в София - д-р Ставри Врабчев, и че е бил студент на д-р Исаак Витас, проф. Никола Шипковенски, проф. Иван Темков и проф. Тодор Бостанджиев.*

Моята любов е към медицината, суперлюбовта е психологията, а най-голямата ми любов - сексологията. Разбрах, че в живота на човечеството има две производства - на материални блага и на самия живот. За едното ни учат и подготвят, а за другото нищо не се знае. Ние мъжете сме по-несъвършеният пол. След 60-те ние си отиваме, а вие, жените, оставате да живеете почти до сто години, обяснява д-р Врабчев.

Пенсионирах се на 50 години, възползвах се от правото си на офицер. Тогава получих телеграма от дядо Боже - инфаркт. Каниха ме да остана още на работа, но аз гледам колегите си, които бачкат много години, те направо са деформирани. Дори на стоманата, като се произведе, слагат печат - степен на издръжливост, и с нас хората е така. Като се родим, и ние имаме печат - степен на издръжливост. Можем и някак си това можене се превръща в напъване. Сами се навиваме и давай, давай, давай и така докрай. Но ние не сме дошли на тоя свят само да работим. Българинът умее да свърши една работа както никой друг, в последния момент, но не умее да се разтоварва.

**Мит ли е сексуалната слава на българина?**

- Времената се менят... славата българска – също! Най-слабото място на мъжа, неговата ахилесова пета е пенисът. В едно полово общуване нашият мъж вече става много раним. Тази значимост, която той има като глава на семейство и професионален капацитет, вече я няма. Той губи своята сигурност. Ей тия неща са за мъже (бел. ред. - повдига панерче със салфетки) - да си бършат сълзите, като идват при доктор Врабчев.

**Как да си обясним "кризата на възрастта" при мъжете на 55... и над 55 години?**
- На 55 г. е сложно. Над 55 – още по-сложно! Чувствам аз, че вече не съм онова, което съм бил на 25, на 35, че и на 45 години. И тогава започвам да търся доказване. Как? Като търся по-млади жени. Но аз не правя любов или секс, защото обичам или защото мен ме обичат, а за да доказвам себе си! Това особено важи за тези с по-дебелите портфейли. На всеки прием може да се види конфигурацията "дядо с внучка". Той доказва себе си, показвайки се в обществото с много по-млада девойка. Но това е самоизмама.

Защото не е луда любов мотивът на това младо момиче до него. Ясно е, че девойката изгражда на принципа на фалшивото огледалце едно добро самочувствие на чичкото. Финикийските знаци са тези, които крепят такъв род връзки. Това доказване е една велика грешка.

**Не е ли страхът от остаряването причина да искаш да се доказваш като секстерминатор?**
- Човек трябва да може да остарее. Какво лошо има в това? Възрастта след 50-те години си е една хубава възраст, но трябва да влезеш в нея подготвен. Човек трябва да знае, че е съвсем естествено да има стихване на функциите на яйчниците и съответно на тестисите. Производството на тестостерона го има, но е малко. При жената няма проблем, защото тя изпитва удоволствие да доставя удоволствие на партньора си, особено на желания от нея мъж. При мъжете е различно. До максимум 30-годишна възраст има високо ниво на тестостерона. След тази възраст започва съвсем естествен спад. Тогава е нужно да има омаятелност на жената. Тя трябва да го възбуди, предразположи, за да може той да се изяви добре.

Каквото направи жената от мъжа, това е!

Старите българи са наричали клитора на жената гъделичник, но са имали познания за еротиката не само на телата, но и на душите. Това е действителността на мъжа - след 35-ата годишнина не му се иска толкова много, а при жената е точно обратното.

**Е, недейте така, познавам хора, които са сексуално активни и на по-сериозна възраст, да не кажа до дълбока старост?**
- Може, може, но като цяло това са велики глупости. Има нещо много важно - кръвоносните съдове не са същите. Какво е една ерекция? Ерекция означава изправяне. В пениса влиза кръв, за да "стане", но тази кръв не е желязо. Това, че пенисът се втвърдява, е мит. Вътре има една тъкан, наподобяваща гъбата на мивката. Тя се напълва с кръв, въпросната гъба има обвивка от съединителна тъкан с определен размер - когато се напълни, пенисът се изправя. Маймуната се изправила на два крака и станала хомо еректус. Това е истината.

**И когато пенисът вече "не става" ли влизат в сила помощните средства?**
- Сексът не е само половата възбуда, сексът е държането на ръката, вниманието, усмивката. След 50-те години, ако аз държа непременно да съм като на 20, ако искам да съм полов атлет, отивам към лекарството. Това обаче е велика глупост. Неслучайно фармацевтите казват "дозата прави лекарството", аз бих добавил - и отровата. С лекарство нещата не стават, не са истински. Удоволствието може да се получи по най-различни начини. Ние срещу природата не можем да вървим. Трябва да се научим как да общуваме с любимия човек. И любимият човек да разбира за какво става дума, а не да каже - я се разкарай, ти вече за нищо не ставаш.

**Защото сексолозите казват: сексът не е между краката, а между ушите** (бел. ред. - в главата)

Психическата нагласа е важна. В съвременния живот има много стрес, който потиска мъжкото в мъжете. В момента момичетата свалят момчетата. А при мъже на 50-60-годишна възраст дистресът направо ги кастрира. Този мъж затова търси някаква друга жена. Така е при нас, а дядо англичанин какво прави - играе си голф, почива си следобед, хваща си баба англичанка и отива на екскурзия.

**Какво е спасението?**
- Трябва да се научим да бъдем в хармония със себе си. Този живот е толкова кратък, че няма време да се ядосваме. Не бива. Трябва да бъдем добри, на първо място със себе си, а после с любимото същество. Чак тогава трябва да се съобразяваме с околните.

**Какво бихте посъветвали читателите ни?**
- На първо място, трябва човек да се приема такъв, какъвто е! Аз съм значим за себе си, това трябва да е мотото. Постъпвам с другите така, както искам да постъпват с мен. Ако не, постъпвам с хората така, както те постъпват с мен. Оставям след себе си! Някои смятат, че ще бъдат вечни. Това е заблуда, ние сме тук за малко. Всеки миг от нашия кратък живот е важен, затова радвай се, радвай се и в старостта си, дявол да го вземе!

Но повечето българи изпадат в криза, като се пенсионират...
- Този живот има от - до, той е като река, назад не може да се върне. Глупаво е да вървиш напред и да гледаш какво става назад, за да търсиш причини за това или онова. Не бива, по-добре гледай какво става напред, мечтай, и на стари години мечтай! Защото

**спре ли реката, става блато**

Затова е нужно да можеш да остареeш достойно, заедно с човека до себе си. Този човек ще ти дава една чисто човешка топлина. Ще ти дава възможност да споделяш, да не се чувстваш отхвърлен. Да нямаш нужда да се доказваш по някакъв измислен начин. Защото ти вече си се доказал.

**Все пак отчаянието на възрастните в България е обяснимо. Тук пенсионерите едва свързват двата края...**

- Старите хора заслужават това, което получават. Ако един човек е умен и вижда живота си в перспектива, и си каже - дотук бях началник, дотук бях това или онова..., направих каквото можах, остава ми да си изживея старините. А не цял живот да мисли какво трябва да направи за децата си. И да жертва всичко в името на тяхното удобство.

Имам пресен пример - моя съседка има много апартаменти, а се е свряла сама и едва преживява от пенсията си. Изпълнила е дълга към децата си и останала съвсем сама. Защо? Защото не било общоприето тя да има приятел в старините си!

За българина е важно не как живее, а какво ще кажат другите. Ние забравяме, че човек, независимо на колко е години, от началото до края на живота си има чувства - човешки чувства, и има право да не е сам...